

“Hij” Een korte meditatie over Psalm 23

Er was eens een vrouw die veel van God hield. Ze begon haar dag altijd met Psalm 23 en dan dacht ze lang na over de woorden die ze las. En zo ging het woord met haar mee. Hij leidt mij op de weg. Maar helaas begonnen de jaren te tellen en begon haar geheugen haar in de steek te laten en kon ze zich niet alle woorden meer herinneren. Toen ook haar ogen dienst begonnen te weigeren brokkelden de verzen die ze had geleerd langzaam af. “Hij leidt mij,” zei ze steeds weer. Toen werd het: “Hij leidt.” En op haar sterfbed was er nog maar een woord over en aan dat ene woord hield ze zich vast en zo prevelde ze voortdurend: “Hij.” Met dat ene woord had ze alles wat ze nodig had. Hij is alles.

De Heer is mijn herder, dus heb ik alles wat ik nodig heb.

Hij laat mij uitrusten in een groene weide en wijst mij de weg langs kabbelende beekjes.

Hij laat mij uitrusten. Hij is de herder die me de weg wijst. Moet ik er dan niet zelf op uitgaan en zelf al mijn zorgen bevechten? Nee, tenminste niet als wij naar de stem van de herder luisteren. Als wij onze oren afsluiten en bokkig de andere kant op lopen is het goed mogelijk dat we in een doornstruik terecht komen. Gelukkig maar dat ook dan de herder ons toch komt opzoeken. En hoe luister je naar de stem van de herder? Trek je stil terug in Zijn aanwezigheid. Natuurlijk kost dat tijd, maar verdient de Heer onze tijd en aandacht niet? Is het zoveel gevraagd om je elke dag even aan Zijn voeten terug te trekken en Hem te laten spreken door Zijn Woord en tijdens het gebed? Het is onmogelijk om God te dienen zonder Zijn kracht, en om die kracht te ontvangen moet je je bij Hem terugtrekken.

Hij verfrist mijn innerlijk en leidt mij op de weg, waar Zijn recht geldt, tot eer van Zijn naam.

Hij verfrist me. Ook dat hoef ik niet zelf te doen. Ik hoef niet handenwringend om me heen te kijken op zoek naar een plaats waar ik mijn dorst kan lessen. Hij weet waar de juiste pleisterplaatsen zijn. Hij is ons leven en Hij moet ons leiden. Te radicaal? Overdreven? Natuurlijk niet.

Leven met God is een ervaring die gestoeld is op een persoonlijke relatie die elk aspect van ons leven beïnvloedt. Wat bedoelde Jezus anders toen Hij zei, “Zie, Ik ben met jullie, elke dag van je leven, ja zelfs tot aan het einde van de wereld.” En wat bedoelde Paulus dan toen hij schreef: “Bidt zonder ophouden.”

Zelfs als ik door een donker dal moet lopen, ben ik niet bang, want U bent dicht bij mij. U bewaakt mij en gaat de hele weg met mij mee.

Ook in het duister is God standvastig. Vooral als wij ons in het duister bevinden is het eerst een verleiding om dat hele geloof maar overboord te zetten. Waar is God dan? Ik zie alleen het duister maar. Maar echt geloof houdt zich vast aan de belofte van God, ondanks de omstandigheden. Is Jezus soms een leugenaar? Speldt God ons maar wat op de mouw of loopt Hij echt met ons mee door het duister? Sterker nog, Hij loopt met ons mee tot aan de poorten van de dood. Dan doet Hij de poort zelf open, slaat Zijn arm om ons heen en draagt ons zonodig naar de hemelse kusten.

U maakt heerlijk eten voor mij klaar, waar mijn vijanden bij zijn. U behandelt mij als een persoonlijke gast! U zegent mij overvloedig! Uw goedheid, liefde en trouw mag ik mijn hele leven ervaren; en daarna mag ik voor eeuwig bij U wonen in Uw huis.

Wij mogen aanschuiven aan de tafel van de Koning. En vergeet het nooit, het is niet onze goedheid die ons hier bracht. Het was niet onze liefde en zeker niet onze trouw. Maar juist daarom, omdat het niets met ons te maken heeft, maar alles met Hem, is onze toekomst verzekerd. Voor eeuwig in het huis van God.